

Sygn. akt IV CZ 25/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.

przeciwko K. R. i J. R.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powoda

Gminy Miasta G. o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 lipca 2015 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 12 stycznia 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 12 stycznia 2015 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych K. R. i J. R. od wyroku Tego Sądu z dnia 19 września 2014 r. oddalającego apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w G. wydanego w dniu 23 października w sprawie o eksmisję z powództwa E. Spółki z o.o. przeciwko K. R. i J. R. z udziałem interwenienta ubocznego Gminy Miasta G. Wyrokiem tym Sąd Rejonowy orzekł eksmisję pozwanych oraz ustalił, że przysługuje im uprawnienie do lokalu zamiennego.

Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych jako niedopuszczalną z uwagi na fakt, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie – odmienna od kwoty wskazanej w skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia – była niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Wskazał, że, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. W sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi – zdaniem Sądu – 2 906 zł. Wartość przedmiotu sporu, jak i przedmiotu zaskarżenia w apelacji wynosiła 2 906 zł, tj. równowartość czynszu za korzystanie z lokalu za okres trzech miesięcy. Natomiast w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczono na kwotę 150 000 zł.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego odrzucające skargę kasacyjną pozwani podnieśli zarzut naruszenia przepisów postępowania, mianowicie błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 398² k.p.c. i art. 398⁶ § 2 k.p.c. Wskazali, że wartość przedmiotu sporu – oznaczona w skardze kasacyjnej na kwotę 150 000 zł – dotyczy punktu drugiego wyroku Sądu Rejonowego, ustalającego, że pozwanym przysługuje prawo do lokalu zamiennego, a podana kwota wartość przedmiotu sporu została określona według wartości lokalu zamiennego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że możliwość orzekania o uprawnieniu do lokalu socjalnego w ramach sprawy o eksmisję byłego najemcy z lokalu mieszkalnego nie zmienia przedmiotowego zakresu sprawy, od którego należy ustalać wartość przedmiotu sporu (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 16 kwietnia 1997 r., II CZ 49/97, OSNC 1971 nr 11, poz. 169; z dnia 7 listopada 2000, I CZ 107/00, niepubl.; z dnia 8 stycznia 2009 r., I CZ 112/08, niepubl.). Innymi słowy, dopuszczalność skargi kasacyjnej (uprzednio kasacji) w sprawach o eksmisję, bez względu na to, czy sąd orzeka co do uprawnienia do lokalu socjalnego, czy też nie, uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia odpowiadającej wartości przedmiotu sporu określonej dla spraw o wydanie nieruchomości (art. 23 lub 23² kpc). Przyjęcie odmiennego poglądu mogłoby doprowadzić do sytuacji, kiedy niedopuszczalna byłaby skarga kasacyjna od rozstrzygnięcia o wydanie nieruchomości, a dopuszczalna byłaby w zakresie związanego z wydaniem lokalu orzeczenia o obowiązku dostarczenia lokalu zamiennego. Nie ma wobec tego znaczenia okoliczność, że wyrok wydany w sprawie o eksmisję zostaje zaskarżony jedynie co do orzeczenia w przedmiocie uprawnienia do lokalu socjalnego. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 stycznia 2009 r., I CZ 112/08, w sprawach o eksmisję z lokalu mieszkalnego nie ma podstaw do odrębnego uwzględniania wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w części dotyczącej uprawnienia do lokalu socjalnego.

Dlatego pozbawiony jest znaczenia podniesiony przez skarżących argument, że wprawdzie wyrok Sądu Okręgowego z dnia 19 września 2014 r. zaskarżyli oni w całości, to jednak skarga kasacyjna sprowadza się do zrzutów dotyczących przyznanego im uprawnienia do lokalu zamiennego.

Sąd Okręgowy jednocześnie uznał trafnie, że sprawa niniejsza, jako sprawa o eksmisję z lokalu mieszkalnego, należy do kategorii spraw majątkowych, w których o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia określone w art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że ustawa procesowa przyjmuje zasadę stałości wartości przedmiotu sporu oraz zakaz jej przekraczania przy przechodzeniu do wyższej instancji, chyba że zachodzą okoliczności wskazane w art. 368 § 2 zd. 2 *in fine* k.p.c. Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej, nie może być - co do zasady - wyższa od wartości zaskarżenia apelacyjnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 3/06, niepubl.; z dnia 8 czerwca 2006 r., II CZ 35/06,

niepubl.; z dnia 14 maja 2010 r., II CSK 561/09; z dnia 22 października 2010 r., V CSK 160/10, niepubl.; z dnia 9 lipca 2012 r., V CSK 479/11, niepubl.).

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że podwyższenie wartości przedmiotu zaskarżenia wyłącznie na użytek dopuszczalności kasacji nie wyłącza możliwości odrzucenia takiej kasacji. Nie ulega wątpliwości, że w sprawie nie nastąpiły okoliczności usprawiedliwiające zmianę wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu międzyinstancyjnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.